

พระบรมราโชวาท

ในการพระราชทานประกาศนียบัตรแก่เวชบัณฑิต

ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันที่ ๒๕ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓

ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสมาให้ปริญญา
แก่นักเรียนมหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรกในวันนี้ ในวันนี้ นับว่าเป็น
วันสำคัญสำหรับประวัติการของมหาวิทยาลัย และโดยเหตุนี้
นับว่าเป็นวันสำคัญในประวัติการของประเทศสยามด้วย เพราะ
ว่าไม่ว่าประเทศใด ๆ ความเจริญของประเทศนั้น ย่อมวัดด้วย
ความเจริญของการศึกษาน้อยอย่างหนึ่ง ในประเทศสยามนี้ต้อง
นับว่าการมหาวิทยาลัยยังดำดิ่งอยู่มาก ที่เป็นเช่นนั้นก็ด้วยเหตุ
หลายประการ คือการที่จะตั้งมหาวิทยาลัยให้ใหญ่โตนั้น ถ้าเอา

เงินถมลงไปก็อาจทำได้ แต่ถ้าวิชาที่สอนนั้นประชาชนยังไม่ต้องการ หรือสอนไปไม่เป็นประโยชน์ในทางอาชีพของเราแล้ว การที่จะคงเช่นนั้นก็หาเป็นประโยชน์ไม่ ตามที่เป็นมาแต่คนไทยเราแต่ก่อนนั้นยังไม่รู้ ถึงความประสงค์ที่จะเรียนวิชาชั้นสูงขึ้นไป โดยมากมักอยากเริ่มทำงานเร็ว ๆ บางที่เรียนจบยังไม่ถึงมัธยมบริบูรณ์ ก็อยากทำงานเสียแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่อยากจะเรียนในมหาวิทยาลัยหรือวิชาอื่นต่อไป บัดนี้เมื่อได้ฟังรายงานที่เสนาบดีกระทรวงธรรมการอ่านมา ก็ปรากฏว่าคนไทยเรารู้ ถึงความประสงค์ที่จะเรียนวิชาชั้นสูงต่อไป เพื่อจะทำการอาชีพได้ดียิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นในต่อไปภายหน้า คงจะมีความจำเป็นต้องบำรุงมหาวิทยาลัยให้เจริญยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นมาแล้ว อีกอย่างหนึ่งก็ต้องยอมรับว่า สำหรับประเทศสยามเราต้องทำอะไรหลายอย่าง มีการบำรุงหลายอย่าง หลายทาง จะเลือกเพียงอย่างเดียวก็ไม่ได้ จะมุ่งถมเงินทางศึกษาอย่างเดียวก็ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้การที่จะจับจ่ายต้องระวังมาก ต้องคิดให้รอบคอบเสียก่อน จึงจะตกลงทำไปได้

ในเรื่องมหาวิทยาลัยนั้น ก่อนที่จะเจริญไปได้ย่อมต้องทราบว่า วิชาอย่างไรเป็นประโยชน์แก่ประเทศสยาม ประชาชนต้องการจะเรียนอะไรเป็นต้น ส่วนมหาวิทยาลัยนั้น ในเวลานี้เจริญขึ้นมาถึงเท่านั้น ก็ได้อาศัยทุนทรัพย์ของบุคคลช่วยเหลือเป็นอันมาก

มีเจ้าพากรมหลวงตั้งชานครินทร์เป็นอาทิ ข้าพเจ้าเชื่อว่ามหา
วิทยาดยคงจะรู้สึกขอบพระเดชพระคุณเป็นอันมากเด็มอ นอก
จากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือของรอกคักเฟดเดอรัมดนิธิ ทำให้
เราดำรงตั้งคณะแพทยศาสตร์เป็นบึกแผ่น ได้อาจารย์ทติ ได้
สถานที่เล่าเรียน จึงสามารถที่จะทำการตั้งสอนได้ผลดีตามที่
อยู่บัดนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อว่าประเทศสยามคงจะรู้สึกคุณ
ของผู้ที่ได้อุปการะแก่มหาวิทยาดยเป็นอันมาก การที่จะปลูกฝัง
ความนิยมในมหาวิทยาดยต่อไปนั้น ขอสำคัญอยู่ที่อาจารย์และ
นักเรียนเอง นักเรียนที่เรียนจบไปแล้วได้ประพฤติกินแต่คงให้
เห็นว่า การเรียนในมหาวิทยาดยนั้นเป็นผลดีจริง ทำการงานเป็น
ผลดีเช่นนั้นแล้ว ก็ย่อมจะมีผู้นิยมมากขึ้น บัดนี้ได้ยินคำดำ
บายของนักเรียนคณะแพทยศาสตร์ เป็นที่จับใจเป็นอันมาก ถ้าพวก
นักเรียนคณะแพทยศาสตร์นี้ ประพฤติกินตามคำดำบายนั้นทุก

ประการ ก็เชื่อว่าจะนำชื่อเสียงมาสู่มหาวิทยาดยเป็นอันมาก
เพราะฉะนั้นในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอให้พรแก่บรรดาอาจารย์
ทั้งปวงของมหาวิทยาดย บรรดานักเรียนทั้งที่ได้รับปริญญาในเวลานี้
และที่กำลังเล่าเรียนต่อไป ขอให้มีความสุขความเจริญปราศจาก
โรคร้ายทุกประการ ทำการใด ๆ จงสัมปวารณาทุกประการ